

Και'σ'το Παλῆρὸ τὸ Φάληρο καί'στην Καστέλλα φῶτα...
 τί πόντος νηνεμασί..
 συγχαίρω και τὸν Γούναρη,τὸν ἄλθῆς εἰδὸτα
 τὰ τῆς Οἰκονομίας,
 και ζῆλον ἔχοντα θερμὸν και θέληριαν γενναίαν
 πρὸς μίαν δράσιν νέαν.

Εἶναι καιρὸς ν'ἀφυπνισθοῦν τῆς δράσεως τὰ πνεύματα,
 και θῆναι θραμβος γι'αὐτὸν
 τῆς Πάτρας τὸν ἀγαπητὸν,
 ἂν ὅπως ὁ Σιμόπουλος δὲν εὕρη περισσεύματα.

Γεμά σὰς,τῆς μπάτοικας παιδιά...
 ξαπλόνομαι στὴν ἀμμοδιὰ,
 κι'ἀπὸ τὸν Ναύσταθμο φωνῆ φωνάει'σ'ἀκρογιάλια:
 ἀπ'ἀκρῆ σ'ἀκρῆ χαλασμέ,κι' ὁ Στόλος ἔχει χάλια.

Ἄκουώ γύρω χωρατὰ στρωμύλων νεροβράτων,
 και βλέπω σώματα γυμνά
 καλοπλασμένα κι'ἀχαμανά,
 και τὴν ἀθάαν ἐποχὴν ὕμνῶ τὸν πρωτοπλάστον.

Ἐπικαλοῦμαι τὴν αἰδὸ,
 πλὴν νότος ἀγριος φουῆ,
 κι'ἐκεῖνον τὸν Μουνηρ-Πασσᾶ
 δὲν ἔτυχε νὰ τὸν ἰδῶ.

Ἦ τοῦ Σουλτάνου Πύλη
 κι'ἔδῶ τὸν εἶχε στείλει
 νὰ λέγῃ, νὰ ζητη
 κι'ἔγῶ δὲν ἔξερω τί.

Ἄν πῶς ἦταν μία τζόγια,
 και τὸν μύσῳν'σ'τὰ Τατόγια
 τοῦσαζαν τὸν αἰτουτόν,
 κι'ἔλοι'φώναζαν γι'αὐτόν:
 τόπο τόπο γιὰ νὰ μῆθ
 ὁ Μουνηρ μὲ τὸν Ναμπη.

Κάθε τῶσὸ μὲ τὸν Κόντε συναντήσεις κι'ἐπισκέψεις...
 τί νὰ πῆς,τί νὰ πιστέψης;
 Πῶς μὰς ἦλθε κι'ἔδῶ πέρα;
 γιὰ ν'ἀλλάξῃ τὸν ἄερα;

Κἂν γιὰ τὸν σιδηροδρόμων τὰς ἐνώσεις νὰ μιλῆσῃ;
 κἂν συνθήκην συμμαχίας γιὰ τὸ μέλλον ν'ἀσφαλίσῃ;
 Μ'ἔντολῃ μὰς ἦλθε τάχα,κἂν τυχαίως κι'ὅπως ὅπως
 νὰ περάσῃ τὸν καιρὸ μὲ κουδένταις κουτουροῦ;
 κἂν νὰ συγχαρῇ μὰς ἦλθε κι'ὁ Μουνηρ αὐτοπροσώπως
 τὸν Μίνιστρο Μπαλατζῆ,ποῦ τὸν ἔφερε πρὸ καιροῦ;

Κἂν γιὰ τὸνα,κἂν γιὰ τἄλλο,τὸ Νυδάνι τοῦ Καλίφῃ
 τὸν ἀπέστειλ'ἔδῶ πέρα τὸν Πασσᾶ μὰς τὸν ἐρίφῃ,
 ἔκαναν παντοῦ πομπῇ
 ἴστον Μουνηρ και'στον Ναμπη.

Ἐπήγαινα κι'ἔδῶ κι'ἔκει κι'ἔβλεπα'μπρὸς και' πίσω
 μήπως τὸν ἀπαντήσω.
 Μὰ δὲν ἐστάθῃ δυνατὸν στὴν πλώρη νὰ μοῦ πῆσῃ,
 κι'ἔκεινοι ποῦ τὸν γνώρισαν
 ὄλοι μ'ἔπληροφόρησαν
 πῶς ἐφοροῦσε φεσί.

Περικλέτο μου Βαρόνε,
 ἴσ'τὰ Ξενοδοχεῖα τρώης,
 και σὺ κάθεσαι και χάσκεις...τί χαριτωμένο βράδυ!..
 λὲν πῶς τοῦτος ὁ Μουνηρ
 εἰν'ἔπισημος ἀνήρ...
 φεύγει γιὰ τὸ Βουκουρέστι,φεύγει γιὰ τὸ Βελιγράδι.

Ἦ Πασσᾶ,ποῖος ἔφερε τάχα πόσις ἔθωσες ἐλπίδες!..
 και τὸν Μπαλατζῆ τὸν εἶδες
 και τρανοῦς συνανστράφης...
 ἴσ'τὸ καλὸ και νὰ μὰς γράψης.

Κι'ἔφετος νυφπάζαρο και ποδογούρο πλουτοῦ!..
 περνοῦ κι'ἔφετος σοβαροί,
 μὰ νὰ και κάποιος μ'ἀντερ!..
 σταισαιοτῆς Νεότουρκος μοῦ φαίνεται και τοῦτος.
 Και τίποτε παράξενον στῆς δόξης τὸ καμίνι
 νάλθοῦνε και Νεότουρκοι γιὰ πρόσφυγες κι'ἔκεινοι.

Τρυφήστε σ'ἀρώματα...Σοῦδα και τὸν γονέων...
 περιπλανᾶται κι'ἡ γαστήρ φαγὰ γιγαντοσώμου...
 μὰ βλέπω και τοῦ Βλάγκαλη τὸ μέγαρον τὸ νέον,
 ποῦ φαίνεται σχεδὸν μῆδὲν ἔμπρὸς εἰς τὸ δικό μου.

Μετὰ μεγάλης μου χαρᾶς κυτάζω συνηγμένους
 τοὺς φίλους χασομέρηδες κι'ἄλλους ἀγνώστους ξένους,
 και στὴν περίοδο αὐτὴν ἐλπίζομαι και πάλιν
 μέχρις'Ἐξέδρας ἐκδρομῆν νὰ συσκαρθῶμεν κι'ἄλλην.

Ἐπίσης χαίρων χαίρειῶ και οἱ τὸν πρώτο φίλο,
 τὸν Περικλῆ τὸν Ξύλινο,ποῦ μὲ χορταίνεις Ξύλο,
 και θλιψὸς μ'ἔβλιψε πολλῇ σὰν ἄκουσα,κασοῖδη,
 πῶς κάποιος τοῦ τῆς ἔβρεξε και τοῦ παπᾶ Βλασιῖδη.

Ἦτὸ Φάληρο κατέβηκα και τοῦ Φαλήρου ζῆτω...
 τῆς νέας περιόδου τὴν ἐναρξιν κηρύττω.

Ἔνα δάκρου μὰς πικρὸ
 ἴσ'τοῦ Βικιέλι τὸν νεκρὸ.

Στεφανομῆνα γράμματα
 και χαρωπὰ γερᾶματα,
 ψυχὴ τοῦ Ἀδρα τοῦ Λουκῆ μὲ πῶθους γιὰ πατριδα,
 ψυχὴ τρανὴ γεμάτη φῶς και'στῆς ζωῆς τὸ βράδυ,
 ψυχὴ,ποῦ δὲν τὴν κούρασε κι'ἡ πίστις'στὴν ἐλπίδα,
 ὡς ποῦ μ'αὐτὴν ἀντίκρυσε μὲ μῆρα και τὸν Ἄδη.